Пам'ятайте про Україну!



СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 212. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 5-го ЛИСТОПАДА 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 5, 1983 No. 212. VOL. XC.

Кандидат на посадника Філядельфії відвідав Митрополита Стефана



У Митрополичій Канцелярії (зліва): Володимир Василащук, Вилсон Ґуд, Владика Стефан Сулик, проф. д-р Петро Стерчо та о. шамбелян Реймонд Ривак.

Філядельфія, Па. (П.Н.). — У своєму зацікавленні потребами місцевої української громади демократичний кандидат на посадника Філядельфії, Вилсон Ґуд, склав візиту Архиєпископові-Митрополитові Стефанові Суликові у нових приміщеннях Митрополичої Консисторії.

В. Ґуд прибув у товаристві Володимира Василащука, голови Української Американської Демократичної організації, та проф. д-ра Петра Стерча, голови Української Громади Метрополітальної Філядельфії. Зустріч відбулася в середу, 2-го листопада ц.р., в приявності економа Митрополії, о. шамбеляна Реймонда Ривака.

В. Ґуд цікавився розбудовою приміщень Митрополії та потребами української громади взагалі.

Окружний Комітет УНС в Дітройті відбуде організаційні наради

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Організаційного Відділу УНСоюзу інформують, що в неділю 13-го листопада ц.р., заходом Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Округи Дітройт, відбудуться організаційні наради в залі початкової школи Непорочного Зачаття, при 29500 Вестбрук, Воррен.

Початок нарад назначено на 2-гу годину по полудні.

Округу, яка об'єднує 20 відділів, які разом нараховують понад 3,500 членів, очолює головний радний Роман Татарський, а почесним членом Округи, є заслужений союзовий піонер Павло Дула. Головним промовцем під час нарад буде д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника, а по нарадах у тій самій залі буде висвітлений фільм УНСоюзу „За стерном долі". Фільм буде висвітлений два рази о годині 4:30 і 5:30 по полудні. На цей фільм продукції Славка Новицького Управа запрошує всіх громадян Дітройту й довколишніх місцевостей, як також і сусідів з Канади. Вступ на фільм за добровільними датками. Весь прихід призначений на фонд школи.

До участи в нарадах запрошені всі члени місцевих відділів, як також і не члени можуть бути учасниками нарад, тим більше, що під час нарад будуть заторкнені загальні справи УНСоюзу. Також голова Округи і головний радний Р. Татарський буде інформувати про організаційний плян теперішньої кампанії. Він також буде говорити про знижку цін на термінове забезпечення та нові грамоти акцидентового забезпечення, впроваджені в життя з днем 1-го жовтня цього року.

НОВИЙ СВЯЩЕНИК

С. Бавнд Брук, Н. Дж. (Консисторія УПЦ в ЗСА). — В неділю, 30-го жовтня, Владика Володимир рукоположив у сан ієрея абсольвента Свято-Софійської Духовної Семінарії УПЦеркви, протодиякона Юрія Галицю. Була це перша, доверщена Владикою Володимиром, хіротонія. Присутнім на цій відправі був Блаженніший Митрополит Мстислав. Отець Ю. Галиця — син настоятеля Української православної катедри в Лондоні, Англія, протопресвітера о. Михайла Галиці.

ВІДБУЛИСЯ НАРАДИ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ В СПРАВІ ІУ СКВУ

Торонто, Онт. (СКВУ). — У вівторок і середу 18-19-го жовтня ц.р., відбулися тут під головуванням президента СКВУ мгра Івана Базарка ділові наради Організаційної комісії та її різних підкомісій.

Наради мали чисто ділово-технічний характер, вирішили ряд біжучих та важливих справ, зв'язаних з надходячим Конгресом СКВУ.

В часі нарад ухвалено й замовлено сотки конвенційних течок з відповідним написом, які були уфундовані торговельною спілкою Ю.Б.А. в Торонто. Замовлено також жетони для Маніфестації, як теж спеціяльні стяжки в трьох красках для президії, делеґатів, представників преси і для гостей.

ІУ СКВУ, як відомо, відбудеться в готелі Гилтон Гарбор Кесл. Його програма:

* Середа, 30-го листопада ц.р., год. 7:30 вечора: святкове відкриття Конгресу, привіти, вибір комісій;
* Четвер, 1-го грудня, год. 9-та ранку: звіти керівних органів, дискусія і уділення абсолюторії, полуденок, праці комісій — год. 7:00 вечора;
* П'ятниця, 2-го грудня, год. 9-та ранку: доповіді (4 теми), дискусія, полуденок — фундований провінцією Онтаріо, праці комісій — год. 7:00 вечора;
* Субота, 3-го грудня, год. 9-та ранку: звіти комісій, вибір керівних органів СКВУ, схвалення резолюцій, полуденок — фундований Українською Світовою Кооперативної Радою;
* Бенкет — год. 6-та вечора-коктейл, год. 7-ма вечора — вечеря;
* Неділя, 4-го грудня, год. 11:30 до год. 3-ої по полудні; Жалобна маніфестація, — в Мейпл Ліф Гарденс, квитки в ціні 8-10 дол.

Д-р Микола Кушпета, заступник голови Підготовчого комітету та координатор Конгресу, який був день раніше в Оттаві, повідомив, що головним промовцем на Маніфестації 4-го ґрудня буде провідник опозиції в Канаді, Браєн Молроні. На Конґресі буде також представник уряду Канади.

Іншим визначним промовцем-гостем буде Степан Терлецький, член британського парляменту, який говоритиме по-українськи і по-англійськи, а темою його доповіді буде голодовий геноцид в Україні в роках 1932-33. Теми трьох головних доповідей на Конгресі трактиватимуть такі справи, як 1000-річчя хрищення України, русифікація України, праця СКВУ.

Плянуються також спеціяльні делеґації Конґресу для зустрічі з представниками прем'єра Онтаріо та міської влади Торонто.

Рішено запросити, як почесних гостей, представників світових конгресів поля-

(Закінчення на стор. 3)

Відбулося засідання Головної Управи СУА

Ню Йорк, Н. Й. (ч. І.). — Тут відбулося засідання Головної Управи СУА в суботу і неділю, 22-го і 23-го жовтня ц.р. Це останнє дводенне засідання Екзекутиви, референток і голів окружних Управ перед XX Конвенцією СУА, що відбудеться 26-28-го травня 1984 року.

Присутні на засіданні були: почесна голова СУА Лідія Бурачинська, голова СУА Іванна Рожанковська, заступниці голови Теодозія Савицька, Марія Томоруґ, Лідія Гладка, протоколярна секретарка Аня Дидик, кореспонденційна секретарка Марія Савчак, англомовна секретарка Розалія Полчій, касир Ольга Літепло, фінансова секретарка Іванна Ратич; референтки: організаційна Марія Крамарчук, культурноосвітня Оксана Ленець, мистецька і Музею Любов Волинець, виховна Марта Данилюк, суспільної опіки Анна Кравчук, пресова Ірина Чайківська, зв'язків Марта Федорів, статутова Люїза Сакс; голова Контрольної комісії Ольга Мусаковська; голови Окружних Управ: Ліда Колодчин — Дітройт, Ростислава Матла — Філядельфія, Лідія Магун — Ню Йорк, Іванна Мартинець — північний Ню Йорк, І. Чайківська — Ню Джерзі, Надія Дейчаківська — Огайо, Евстахія Струтинська — Чикаґо, Анна Любинська — Нова Англія, Ярослава Томич — південний Ню Йорк, редактор „Нашого Життя" Уляна Любович.

Дводенна програма засідання обіймала звіти членів Екзекутиви, звіти референток і Контрольної комісії. Голови Окружних Управ порушили справи своїх Округ.

XX Конвенція СУА буде відбуватися у 100-ліття українського жіночого руху і у 50-ліття Українського Жіночого Конгресу у Станиславові. СУА відмічає ці події, перевидавши „Перший Вінок" — жіночий соборний альманах, виданий 1887 року (ціна 30 дол.). Під час Конвенції буде влаштована виставка знимок і документів з історії жіночого руху. На підставі архівів СУА упорядковано й описано історію СУА в прозірках, що становить важний документ про працю Союзу Українок в Америці. Теж заплановано видання конвенційного числа „Нашого Життя".

На засіданні обговорено програму Конвенції, панелі й комісії. Покликаний Екзекутивою СУА Конвенційний комітет звітував про перші організаційні кроки, як готель, ціни для делеґаток, видання конвенційної книжки. Відбула теж засідання Номінаційна комісія. Покликано Резолюційну комісію, що розгляне дотеперішні ухвали конвенцій (19), усталить, які здійснені, і які ще вимагають повторення.

Статут, що становить підставу організаційної структури СУА, теж був розглянений і обговорено деякі точки, що вимагають зміни чи уліпшення.

Над усіми цими справами працюють комісії, округи й відділи будуть в час повідомлені, щоб зайняти до всіх справ своє становище на Конвенції, чи подати суґестії.

Міжнародна реакція щодо дії ЗСА міняється

Париж, Франція. — Після перших днів вагання та несхвалення деякими політичними колами Західньої Европи американських рішучих кроків у відношенні до загрозливого положення в Ґренаді, тепер багато тих політиків і коментаторів заявляють, що вони сьогодні розуміють причини американських дій краще і тому схвалюють їх.

Найвимовнішою заявою в цьому відношенні є заява консервативних і поміркованих політичних діячів Франції. Газета „Ле Монд", яку вважають одною з найбільше впливових, заявила в середу, 2-го листопада, у своїй редакційній статті, що події в Ґренаді були „поразкою для Куби".

Уряд Західньої Німеччини, в якому основну ролю відіграють християнські демократи, також злагіднив своє ставлення до зайняття американськими військами Ґренади, побачивши серйозні причини такого кроку.

У Франції, де початково лунали офіційні осуди американських дій в Ґренаді, тепер лідери політичних організацій, пов'язаних з колишнім президентом Валері Жіскар д'Естеном і неоголлісти, підтримують їх. Сам д'Естен відкрито заявив: „Взявши до уваги присутність Куби на острові Ґренада, а також будівництво летовища, розміри якого не відповідають нормальним потребам острова, я схвалюю американську інтервенцію в Ґренаді."

Соціялістичний уряд Франції не згадує більше про Ґренаду від того часу, як початково він зробив заяву не згідну з американськими рішучими діями. Тепер французький уряд більше заклопотаний підривними діями Куби у французьких володіннях у карибському басейні. В той сам час французькі повідомлення газет підкреслюють вдячне відношення населення до американських військ у Ґренаді.

У своїй передовій статті „Поразка для Куби" газета „Ле Монд" пише, що основним здобутком американських швидких дій в Ґренаді було те, що президент Роналд Реґен „здобув дуже важливу точку" серед американського суспільства, підкреслюючи, що населення Ґренади відчуло полегшення, побачивши американські війська на острові.

Консерватисти в Англії поділені

Лондон. — Глибокий дво поділ стався в консервативній партії Марґарет Тачер з огляду на заяву британського уряду на події в Ґренаді.

Консерватори правого крила, які були в обороні перші кілька днів, перейшли тепер в наступ на міністра закордонних справ Джофрі Гова під час приватної зустрічі у вівторок ввечорі, обвинувачуючи його в підриві британсько-американського союзу своїми нарíканнями, що Вашінґтон не порадився з Лондоном перед прийняттям рішення вмішатися у справи Ґренади.

Експерт закордонної політики консервативної партії Антоні Кершо обвинуватив уряд Британії в тому, що він не має послідовної закордонної політики.

На бурхливій сесії парляменту деякі депутати заявили, що Тачер повинна була підтримати ЗСА повністю, деякі висловлювали думку, що декого з високих представників міністерства закордонних справ треба звільнити, інші переконували, що, як мінімум, Британія повинна була голосувати разом із ЗСА в ОН.

В Палаті лордів два провідні консерватори також критикували уряд — колишній прем'єр-міністер лорд Гюм і колишній член кабінету Тачер лорд Совмс.

Але не бракувало таких, які притримуючись партійної дисципліни, вперто виправдовували поставу уряду і особисто прем'єр-міністра М. Тачер.

Основна суперечка велася навколо питання, ролі генерального губернатора Ґренади Пола Суна, чи він мав право запрошувати американські війська на допомогу у складній і загрозливій ситуації. Хоч не зовсім ясно, чи він мав конституційне право поступити так, спеціялісти права говорять, що він поступив правильно, з огляду на порушення нормального функціонування уряду в Ґренаді після вбивства прем'єр-міністра Моріса Бишопа.

НА ҐРЕНАДІ ПЛЯНУЮТЬ СТВОРИТИ УРЯД

Сейнт Джордж, Ґренада. — Генеральний губернатор Ґренади Пол Сун заявив у четвер, 3-го листопада, що він назначить членів перехідного уряду на широкій неполітичній основі на початку наступного тижня.

Губернатор Под, який покищо єдиний представляє цивільну владу на острові, сказав на пресовій конференції, що він надіється організувати вибори в Ґренаді через шість місяців і не пізніше, як через рік.

Він заявив, що кожний ґренадець, включаючи членів попередньої правлячої партії Новий брилянтовий рух або особи, подібні до скинутого і вигнаного колишнього прем'єр-міністра Еріка Ґері, всі будуть вільні взяти участь у виборах „при умові, що проти них немає жадних кримінальних обвинувачень чень".

У Вашінґтоні президент Роналд Реґен заявив, що американці провели в Ґренаді рятувальну місію, а не інвазію, і тут немає жадного порівняння зі „злочинною" війною, яку веде Совєтський Союз в Афганістані.

Генеральний губернатор Сун, який був назначений британською королевою її представником у цій країні коммонвелту, заявив на початку цього тижня, що він попросив усіх лівійських і совєтських дипломатів, а також більшість кубинців, залишити Ґренаду. В четвер Сун сказав, що він залишив лише одного кубинського дипломата, щоб він вів справи Куби, а також полагоджував справу повернення кубинських полонених.

Від'їзд розпочався з 16-ох лівійців, серед яких було чотири дипломати, на Барбадос американськими військовими літаками. Після них відлетіли совєтські дипломати.

Новий посол ЗСА в Ґренаді Чарлз Ґіллеспі заявив на пресовій конференції, що американські війська на острові „вже зменшені до 3,000". Це якраз половина військ, які брали участь від початку воєнних операцій.

Встановили свято в честь М.Л.Кінґа

Вашінґтон. — Президент Роналд Реґен підписав законопроєкт про встановлення додаткового федерального свята в честь Мартіна Лютера Кінґа, який загинув від кулі атентатчика в 1968 році. Тим самим підписаний законопроєкт, прийнятий раніше Палатою Репрезентантів і Сенатом, став законом. Закон увійде в силу 23-го січня 1986 року і від того часу кожного 23-го січня громадяни З'єдинених Стейтів Америки матимуть ще одне національне свято.

Церемонія підписання відбулася в Городі рож в Білому Домі у присутності вдови Коретти Кінґ, друзів Покійного, родини і приятелів та запрошених гостей. Коретта Кінґ стояла гордо біля Президента, коли він підписував цей законопроєкт, а також біля 200 провідних неґритянських активістів і борців за громадянські права, які прибули до Вашінґтону з усіх закутин ЗСА, щоб бути присутніми на цій небуденній для них церемонії.

Президент Р. Реґен цитував слова М. Кінґа „Я маю візію" і заявляв у короткому слові, що „Кінґ змінив своєю поставою і своєю працею Америку й майбутні покоління згадуватимуть про цей день, як день перемоги справедливости і закріплення громадянських прав в цій країні."

Каретта Кінґ у своїй короткій промові заявила, що її муж, який був застрелений на 39-му році життя, „став символом шляхетних ідей за які і далі змагаються його послідовники". Вона подякувала Президентові за підпис законопроєкту і підкреслила, що „нарешті справедливість перемогла".

Сам Р. Реґен мав спочатку деякі застереження про встановлення окремого свята для вшанування М. Кінґа, бо таке свято існує тільки для відзначення першого Президента ЗСА Джорджа Вашінґтона, але під тиском прихильників цієї справи в обидвох палатах Конґресу і в атмосфері виборчої кампанії він змінив свою думку

ЕДМОНТОН МАЄ ПАМ'ЯТНИК НА ПОШАНУ ЖЕРТВ „ЗАБУТОГО ГОЛОКОСТУ"

Едмонтон, Альта. (Г.А.). — У цілому світі український нарід обходить тепер роковини трагічної події в своїй історії. Саме минуло п'ятдесят літ від тих жахливих років, коли, щоб здійснити свою політику геноциду і колективізації, Сталін і його поплічники виморили голодом мільйони українців. Усюди, де тільки б'ється українське серце, чи тайно, чи явно споминають це лихоліття. Де тільки можливо пригадують своїм співгромадянам про ці роки, щоб така катастрофа ніколи більше не повторилася. Адже „вічна чуйність — ціна волі" — казали старовинні римляни, і тільки коли загал знає про трагедії минулого, можна робити заходи, щоб у майбутньому вони ніколи не повторились.



Рисунок пам'ятника в Едмонтоні, виконаний за проєктом Людмили Темертей.

Щоб гідно відмітити роковини голодомору, „забутого голокосту" України, заходами Едмонтонського відділу Комітету Українців Канади ухвалено поставити пам'ятник жертвам голоду. Завдяки наполегливій праці едмонтонська Міська рада прийняла постанову поставити пам'ятник жертвам голоду перед будинком Міської ради на головній площі цього міста.

Громадськість Едмонтону розпочала збірку потрібних грошей, щоб поставити пам'ятник та покрити всі зв'язані з тим витрати. Але передусім треба було вибрати відповідний проєкт. Проголошено конкурс і жюрі вибрало проєкт монтреальської мисткині Людмили Темертей. Тут варто згадати, що мати мисткині сама пережила голодомор 1932-33 років. Мисткиня розв'язала завдання проєкту символічно: Пам'ятник представляє собою ко-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ОФІЦІЙНІ ПРЕДСТАВНИКИ військовоморської фльоти повідомили в четвер, 3-го листопада, що совєтський ядерний підводний човен виплив на поверхню 450 миль на південь від побережжя Південної Каролайни, правдоподібно маючи якісь технічні проблеми. Підводний човен, здається, має якісь технічні проблеми, — заявив офіційний представник фльоти. „Але ми не знаємо, які це проблеми. Вони не говорять з нами". Підводний човен перебуває на поверхні в бурхливому морі і не кликав нікого на допомогу. Але совєтський розвідувальний пароплав, який плавав уздовж атлантичного побережжя ЗСА, почав плисти у напрямі підводного човна повною швидкістю, а совєтський корабель для ремонту підводних човнів, який перебував у Сієнфуеґос на Кубі, також відплив в напрямі підводного човна.

ДРУГ ЗАСНОВНИКА і колишнього лідера польської вільної профспілки Леха Валенси священик Генрик Янковскі заявив у середу, 2-го листопада, що йому наказали з явитися до прокуратури у справі зловживання релігійною свободою. Якщо Янковського визнають винним, йому грозить ув'язнення до 10 років. Прокуратура викликала Янковського 18-го жовтня, а розгляд справи розпочнеться 15-го листопада.

ТАЇЛЯНДСЬКІ ВЛАСТІ повідомили в середу, 2-го листопада, що приблизно 680 партизанів залишили свої бази в джунґлях і здалися властям. Державне радіо повідомило, що 165 комуністичних повстанців, 44 члени комуністичної партії Малязії та 471 мусулманський сепаратист з п'ятьох південних провінцій здалися на військовій базі у провінції Паттані недалеко від малязійського кордону. Військовий представник у столиці Банґкоку сказав, що це найбільша група повстанців, яка здалася в цьому районі. Вони скористали з амнестії, згідно з якою вони і їхні сім'ї будуть не тільки помилувані, але й отримають землю і грошову допомогу на будівництво домів.

В ПЕРОНІСТСЬКІЙ ПАРТІЇ Арґентини почався розбрат після поразки на виборах минулої неділі. Розпочалися сварка і вимоги зміни керівництва. Вина за поразку у виборах складається на це керівництво. Поновилися заклики до повернення з самозаслання в Еспанії колишнього президента Ізабелі Мартінез де Перон, яку майже забули в передвиборчій боротьбі. У президентських виборах переміг кандидат радикальної партії громадського союзу. Пероністський кандидат Італьо Людер потерпів нищівну поразку, набравши лише 40 відсотків голосів у порівнянні з 53-ма відсотками, поданими за Рауля Альфонсіна.

В АМЕРИЦІ

ГРУПА КОНҐРЕСМЕНІВ домагається слідства у справі загинувших в Ґренаді 18-ох американських вояків. Вони кажуть, що принаймні половина з них загинули з причини поганої функціональности деяких родів зброї, або від куль їхніх друзів, які не мали добре опрацьованої стратегічної тактики наступу і не знали у якій частині острова перебувають свої частини. Конґресмен Мелвин Прайс, демократ з Іллиной, заявив кореспондентам, що бої чи згядно перестрілка американських вояків з кубинцями проходили дуже близько одні від одних і від цього постраждали вояки. Він обіцяв, що ним очолювана конґресова комісія озброєння розгляне прохання групи конґресменів.

ФЛЬОТИЛЯ АМЕРИКАНСЬКИХ воєнних кораблів на чолі з літаконосцем „Америка" розпічне на днях несподівані і незаповіджені раніше Пентаґоном військові маневри в Караїбському морі і спостерігатиме активність кубинських кораблів, які, згідно з оцінкою військових спеціялістів і розвідки, поставлені у стан гострого поготівля у зв'язку з подіями в Ґренаді. Дев'ять кораблів вже покинули 2-го листопада місцевість Норфолк у Вірджінії і подались у невідомому напрямі. Речники Пентаґону відмовились назвати місце де саме відбуватимуться запляновані маневри.

ПРОПОВІДНИК І НЕҐРИТЯНСЬКИЙ активіст Джессі Джексон, який у четвер, 3-го листопада ц.р., проголосив свою кандидатуру на президента з Демократичної партії, виступив у середу, 2-го листопада в Гарлемі на Бронксі, Н. Й., перед чисельною авдиторією, яка приймала кожне його слово, кожну заяву дуже прихильно. Джексон заявив, що він ледве чи зможе виграти передвибори в Ню Гемпшир і в Айові, але він напевно виграє такі вибори в багатьох інших стейтах.

ДРУГИЙ З ЧЕРГИ найбільш популярний кандидат Демократичної партії після Волтера Мондейла на президента, Джан Ґленн, зустрівшись коротко з кореспондентами в Ню Йорку заявив, що він у принципі підтримує рішення Адміністрації президента Роналда Реґена про висадку американських морських піхотинців на острівну маленьку країну Ґренаду і не вважає, що це потягнення Уряду треба вважати „дипломатією пістоля", як дехто поспішно це оцінює. Рятунок понад 1,000 американських громадян, половину з яких становили молоді студенти високої медичної школи та унешкідливлення підступних плянів Куби, яка вже за допомогою СССР розпочала розбудовувати свою базу на Ґренаді, ледве чи можна окреслювати як „дипломатією пістолі". Ті, які так твердять хай радше докладніше прислухаються до опінії народу, — заявив Ґленн журналістам.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Увага — КҐБ діє!

Немає найменшого сумніву, що принаймні більша частина членів теперішнього американського Уряду, а в першу чергу сам президент Роналд Реґен, свідомі цього, що проблема плянового й добре зорганізованого совєтського шпигунства в З'єднаних Стейтах Америки, як також в інших країнах західньої гемісфери, ще цілком не розв'язана. Вона, зокрема тепер, набирає гострої актуальности з викриттям все нових і нових шпигунських афер, у які дуже часто замішані совєтські високі урядовці амбасад і консулятів. Зовсім ще недавно французький уряд мусів силою викинути з країни аж 47 імперських „дипломатів", яких обвинувачено у підривній шпигунській діяльності.

У зв'язку з цією аферою західні газети й інші засоби масової інформації почали вдаряти на сполох і писати про те, що комуно-московська імперія веде шпигунську роботу на Заході вже десятиліттями і що її шпигунська мережа не заторкає тільки індустріяльне, економічне чи інше дрібне шпигунство, а поширилася на оборонні системи.

Наглядним прикладом такого поширення може послужити викриття американського шпигуна 49-річного інженера Джеймса Гарпера, який на протязі аж вісьмох років передавав здобуті ним інформації про офензивні ракети типу Трайдент представникові Польської Народної Республіки, а Варшава таки зараз пересилала їх до Москви. За ці „послуги" Гарпер отримав від КҐБ щонайменше 250,000 долярів, а понад 100 шкіців про засекречені ракети він отримав від своєї дружини Рубі Луїз Шулер, колись високої урядовички строго засекреченої фірми контрольних систем, яка має свої головні бюра і лябораторії в Пало Алто, Каліфорнія.

Федеральне Бюро Інвестиґацій (ФБІ) заявило устами свого речника, що Совєтський Союз був задоволений роботою своїх шпигунів в цій ділянці до тієї міри, що сам Юрій Андропов, теперішній генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, а тоді верховний каґебіст, наказав відзначити цих шпигунів у ЗСА і Европі, які мали відношення до цієї крадежі за допомогою перекупства. При тому стало відомим, що Дж. Гарпер в 1981 році, за посередництвом адвоката, намагався знайти зв'язок із Сі-Ай-Ей, признатися до вини і покінчити із шпигунською діяльністю в заміну за імунітет, тобто звільнення його від усякої кари. Тоді цю пропозицію невідомо хто відхилив і Гарпер ще два роки передавав совєтам усе, що попадало йому до рук з технологічної ділянки про ракети.

Тепер речники Пентаґону призналися, що у зв'язку з діяльністю Гарпера їм багато дечого прийдеться змінити в плянах оборони ЗСА, але вони не виключають, що СССР, на підставі отриманих від Гарпера плянів, вже сконструював „свою" ракету типу „Минитмен" і буде нею послуговуватися у майбутніх місцевих війнах чи у справжній великій війні, якщо до такої дійде.

На справі Леоніда Бережкова, совєтського „дипломата" і нібито першого секретаря амбасади СССР у Вашінґтоні, а насправді високого чиновника КҐБ, діяльність якого розкрив недавно також колишній співробітник цієї славнозвісної „установи" Пітер С. Дерябін, і на багатьох інших подібних випадках, Захід повинен чогось навчитися, бож треба припускати, що Л. Бережков — це не єдиний каґебіст у совєтській амбасаді у Вашінґтоні. Згідно з німецькими джерелами, принаймні 30 відсотків високих урядовців у різних совєтських установах на Заході є на службі КҐБ і займаються шпигунством в різних ділянках.

Уже найвищий час, щоб ЗСА і їхні західні альянти сконсолідували боротьбу проти підривних акцій совєтських шпигунів і сміливо виступили проти тих, які допомагають їм в цьому ділі. Ні на хвилину не треба забувати, що шпигуни допомагають комуно-московським імперським чинникам поширювати совєтську гегемонію в світі і закріплювати у вільних ще країнах тоталітарний комунізм — систему ворожу до Заходу.

СЛУЖБОВЦІ ФЕДЕРАЛЬНОГО Бюра Інвестиґацій (ФБІ) заарештували молоду 19-літню людину, яка з допомогою домашнього компютора зуміла продістатись до засекречених військових таємниць та отримати інформації з компюторів в Департаменті оборони, які доступні дослівно кільком особам з найближчого оточення секретаря Департаменту Каспара Вайнберґера. Роналд Марк Остін, як вже багато перед ним молодих людей, які маніпулюють компюторами, знайшов шлях до понад 200 „банків" з компюторськими дисками у 14-ох різних місцевостях ЗСА. Речники Пентаґону старатимуться тепер перевірити чи деякі секретні інформації не продістались до зацікавлених такими справами закордонних шпигунських центрів. Крім того Вайнберґер домагатиметься окремого законопроєкту, який забороняв би того роду небезпечні експерименти.

Іван О. Флис

НАШЕ ЗМАГАННЯ ЗА ПРАВОПОРЯДОК

На всіх трьох зустрічах у цій серії спірні сторони репрезентували: Комітет за Правопорядок: Ольга Кузьмович, д-р Богдан Шебунчак, Євген Стахів, Роман Данилюк, Юрій Солтис і я; УККА репрезентували: Ігнат Білинський, Євген Івашків, Аскольд Лозинський, Олекса Калиник, Володимир Мазур, Стефанія Букшована і Ярослав Савка.

На першій зустрічі дискусія була чемна. Представники УККА погодилися предложити список 12 пунктів своїй організації та заявили, що вони поінформують нас (а не Комітет за Правопорядок в УККА, який вони все ще не визнавали) про їхнє рішення.

Рішення УККА було доставлене після 19-го лютого 1983 року. Комітет за Правопорядок усе ще не був визнаний.

Рішення УККА звучить:

СТАНОВИЩЕ ЕКЗЕКУТИВИ УККА

до пропозицій представників організацій-членів УККА, які після XIII Конґресу УККА не беруть участи в праці керівних органів УККА, що були передані представником Екзекутиви УККА під час спільної зустрічі 15-го січня 1983 року в Ню Йорку.

Із запропонованих 12-ти точок, що мали б становити передумову до ведення розмов, точки 2, 3, 4, 5, 7, і 12 є неспірні.

До інших точок подаємо уточнення:

До точки 1: Переговори ведуть, як і дотепер, представники Екзекутиви УККА з представниками організацій-членів УККА, що оформились у комітеті за правопорядок в УККА. Екзекутива УККА не може визнати комітету за правопорядок в УККА окремою організацією в системі УККА, бо це суперечило б статутові УККА.

До точки 6: Хід розмов під час спільних зустрічей будуть записувати секретарі.

До точки 8: На час розмов буде здержана в українській пресі будь-яка полеміка обидвох сторін у справах УККА.

До точки 9: Переговори в справі полагодження спору в системі УККА є внутрішньою справою організацій-членів УККА, і тільки вони самі можуть цей спір лагодити. Втягування представників Церков у переговори в справі будь-якого громадського спору було б приниженням авторитету Церков, які стоять понад такими справами.

До точки 10: Зміна складу делеґації УККА до Секретаріяту СКВУ була зумовлена проголошенням у пресі заяв ОДВУ і УНС, що вони не визнають керівних органів УККА, обраних XIII Конґресом УККА, а також встановленим Крайовою Радою УККА принципом, що члени делеґації УККА в Секретаріяті СКВУ мають бути членами керівних органів УККА. Щоб дати змогу відбути сесію Секретаріяту СКВУ, Екзекутива УККА запропонувала компроміс, в якому поза складом делеґації УККА до Секретаріяту СКВУ, обраним Крайовою Радою УККА, в Секретаріяті СКВУ залишаються до кінця каденції адв. Іван Флис і д-р Богдан Гнатюк, які в УККА були представниками УНС і ОДВУ.

До точки 11: Екзекутива УККА погоджується на оформлення спільної комісії для обміркування проєкту евентуальних змін статуту УККА. Спільна статутова комісія могла б бути обрана Крайовою Радою УККА після повороту представників організацій, які тепер не співдіють з УККА, до праці в керівних органах УККА.

Екзекутива УККА вважає, що для створення здорових умов для конструктивної співпраці організацій у системі УК-

(Закінчення на ст. 3)

Олександер Татомир

ЗА ДУШУ МОЛОДІ

Уже два десятки років іде невтомне змагання за привернення молитов і читання св. Письма в публічних школах. Причиною цього змагання стало рішення Найвищого Суду в 1962 році, яке заборонило ці шкільні релігійні практики під закидом, що вони порушують конституційне розмежування Церкви від держави. В останньому часі боротьба в цьому секторі набрала великої натуги й розмаху, зокрема тоді, коли до неї включилася значна частина американського громадянства, деякі релігійні кола, жіноцтво, молодь і нижчі суди, а навіть і сам Президент ЗСА. Вони вповні свідомі цього, що справжнє моральне, а вслід за тим етичне відродження країни можна осягнути тільки на основі релігійного виховання, віри в Бога та через зберігання Божих законів.

Американський часопис інформує

Про заходи зв'язані з приверненням релігійних практик у публічних школах вичерпно звітує щоденник „Філядельфія Інквайрер" з 24-го жовтня ц. р. у довшій статті п. з. „Молитви і школи", пера члена редакційної колеґії Майкл Д. Шейфера.

За його інформаціями, Юлія Гербот і 20 студентів — членів релігійного клюбу „Петрос", що його вони основували у 1981 році в середній школі Вілліямспорту, Па., отримали дозвіл раз у тижні читати св. Письмо в кафетерії. Але, згодом, шкільний дистрикт скасував цей привілей. Після безуспішного відклику до Шкільної Ради, студенти внесли позов до суду. Федеральний суддя Вілліям Нілон із Скрентону вирішив справу в користь студентів, мотивуючи це тим, що заборона шкільного дистрикту нарушує конституційну свободу мови.

Намагання, щоб перенести релігію на терен публічних шкіл стає дуже інтенсивне. Адвокат, який репрезентує відділ Американського-Жидівського Конґресу в Філядельфії, сказав: „Ми думали, що виграли вже всі головні битви, але знову наближається великий релігійний приплив".

Заходам, щоб привернути релігію в школах йдуть назустріч: Конституційні додатки, леґіслятура Конґресу й ухвали в 19-ти стейтах, які дають дозвіл на хвилину мовчазних молитов.

Запропоновано два конституційні додатки: президента Реґена про повернення шкільних добровільних усних молитов та сенатора Оріна Геча — мовчазних молитов. В Конґресі внесено два закони: консервативний — сенатора Єремії Дентона й ліберальний — сенатора Марка Гетфільда, що дають дозвіл релігійним клюбам, таким як „Петрос", діяти в публічних школах. Закон Дентона відноситься до студентів усіх кляс, а Гетфільда тільки від дев'ятої кляси вгору.

Покищо Шкільні Ради розгублені, не знають, що робити. Велика частина загалу стала більш консервативна й бажає, щоб у шкільне навчання включити релігію. Тепер і суди куди прихильніше наставлені до розв'язки в користь релігійних кіл. Пол Бренер — експерт конституційного права на Пенсильванському університеті — бачить можливість, що Найвищий Суд дасть дозвіл на якийсь рід добровільних сходин у школах на основі акту „рівного доступу", який стоїть на становищі, що релігійні клюби можуть так, як і всі інші організації, користуватися шкільним приміщенням. Це певно не буде загрозою для демократії.

Асоціяція Об'єднані американці за відділення Церкви від держави хоч твердить, що не противиться існуванню заініційованих студентами релігійних клюбів (але не санкціонованих шкільною владою), то не зважаючи на те, вона зробила відклик до апеляційного суду, щоб змінив рішення в справі студентського клюбу „Петрос" у Вілліямспорті і заборонив сходини релігійних груп у північних школах. Подібний відклик зробив теж Американсько-Жидівський Конґрес і Жидівська Ліґа проти Знеславлення, щоб змінити рішення нижчого суду.

Більшість за релігією в школах

Асоціяція євангеликів і баптистів зголосила в суді повну підтримку клюбові „Петрос". Майже ідентичне становище зайняла теж Католицька Ліґа цивільних і релігійних прав. Член Християнського Правничого Т-ва Емануїл Еріксон надіється, що майже всі релігійні групи найдуть спільну мову відносно акту „рівного доступу", який підтримує 95 відсотків християнських конґреґацій. Проти цього акту є тільки малий сеґмент крайньо лівих і крайньо правих елементів. Еріксон каже: „Не можна спихати свободу релігійного слова на другорядне місце. Я вірю, що школи є трибуною виміни різних ідей.

Перед кількома тижнями президент Реґен закликав християнські жіночі організації до ударної акції в справі конституційного додатку про молитви в публічних школах. Він говорив: „Наповніть конґресові залі телефонічними розмовами, листами й телеграмами та скажіть їм, що наш нарід вже чекає задовго і що ми домагаємося негайної дії!"

Відомий опит Ґеллупа, проголошений з початком вересня ц. р., стверджує, що подавляюча більшість американців прихильно ставиться до конституційного додатку. 80 відсотків опитуваних знає про цей додаток, а 81 відсотків із повищого числа фаворизує його.

Чому ми мовчимо?

Ми свідки, як московський комунізм шириться по всьому світі. Його брудні хвилі вже досягають американських побереж, а п'ята колона докладає всіх зусиль, щоб зламати моральний хребет американського народу, який є єдиним могутнім забороло вільного світу. Основою моральної тугости цього народу була та є глибока релігійність, що її під впливом комуністичних і їхніх ліберальних поплентачів викинено із шкільних будинків. Йде загроза морального здичавіння американської, а в слід за тим і нашої молоді.

Краща частина громадянства, враз із президентом Реґеном, вийшла на рятунок.

Ми живемо серед цієї спільноти. Нам не може бути байдужою її доля, з якою є тісно пов'язана теж і наша. Ми, нащадки релігійного та геройського народу, який невтомно боровся за християнські ідеали, повинні станути в аванґарді цієї боротьби за духове відродження Америки. Не можна байдуже приглядатися титанічному змагові вільного світу з царством московського сатани!

Що досі зробили в цьому напрямі наші Церкви, миряни, жіноцтво і наша організована молодь? Скільки підписали вони петицій, вислали листів, провели телефонічних розмов за привернення релігії у публічних школах? Наша реакція мусить бути масова!

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про цих, що згинули і тих, що вернулися

Останні дні жовтня були сповнені подій і настроїв. І хоча вони безпосередньо торкалися американців, все ж своєю силою і засягом були предметом розмов, розбіжности поглядів та голосних заяв прихильности або осуду президента Реґена.

Фанатичний атентат на американських вояків, що стоять на сторожі порядку у неспокійному Бейруті, та їхніх товаришів-французів, викликав хвилю обурення у цілому західньому світі, але рівночасно у деяких політичних колах і сумнів, чи доцільно виставляти на небезпеку зовсім непричасних до внутрішнього конфлікту молодих людей чужинецьких армій.

Зате несподівана висадка американських військових сил на острові Ґренада, а після того промова президента Реґена з виясненням чому він зробив таке рішення, викликали велике хвилювання та ще більшу розбіжність поглядів.

Цікаве, що саме в останніх днях ми завважили велику розбіжність поглядів поміж політичним світом, а звичайними, пересічними громадянами.

Бож коли перші в унісон засуджують Роналда Реґена, американські громадяни стануло за своїм Президентом. Хто слідкував за останніми опитами в цій справі на телевізійних програмах чи в поодиноких часописах, той завважив, що у відношенні десять до одного американські громадяни підтримують Президента. Це почуття, що він поступив правильно панує і тепер, коли рівночасно із широкою дискусією у щоденниках, телевізії, в політичних колах ЗСА і Европи, що треба, а що не треба було зробити сотки американських родин безпосередньо переживають наслідки обидвох подій.

Ми бачимо їх на телевізійних екранах і на світлинах: і тих, що вітають прикриті американськими прапорами труни на летунській базі в Доврі і тих, що квітами і радісним сміхом зустрічали своїх рідних студентів із Ґренади.

Радість і смуток; які різні почуття і як різно можна на них реаґувати. Але надиво — і в одному і в другому випадкові — завважуємо якусь тиху і особливу гордість, якийсь вияв прихованого, звичайно, патріотизму, що каже забути власне особисте з думкою про спільноту, про народ.

Чи не найкращим доказом цього була записка раненого у Бейруті вояка, який не маючи сили говорити написав слова сповнені патріотизму: „Семпер фіделіс" — „завжди вірний". І саме ту вірність виказали ті звичайні американські люди, про яких мало хто знає.

А втім, є і різниця у групі тих, що згинули і в групі тих, що приїхали з Ґренади. перші — це були вояки, які з хвилиною вступу до війська мусять, як і їхні родини, завжди рахуватися з небезпекою, яка може ґрозити у службі. Другі — це безборонні студенти, що зовсім припадково впали у політичний вир, який міг закінчитися для них трагічно.

Для їхніх батьків і родини, проте усі ті молоді люди однаково близькі і однаково вони дрижали і дрижать за їхнє життя.

Вияв патріотизму та признання своєму Президентові серед більшости тих родин переконує нас у цьому, що американський народ думає здорово; дивно тільки чому того не розуміють політичні діячі і деяка частина американської преси.

О-КА

18-та виставка М. Гарасовської-Дачишин

Енерґійність і працьовитість малярки Марії Гарасовської-Дачишин пропорційна до її таланту. Подумати тільки: вісімнадцять індивідуальних виставок, по 60 і більше картин на кожній! Гарасовська-Дачишин одержима своїм покликанням, вона невтомно працює й пробує сил у різних напрямках.

Цього року вона знову відвідала Гантер, що так нагадує українські Карпати, і на її полотнах зависочіли гори, зашуміли смереки, заспівали води й зацвіли квіти. З'явилися гуцулки, Польова Царівна, Лукаш і Мавка. Пейзажі, натюрморти, портрети — навіть сущий у Гантері ЕКО — все це увіковічнене пензлем малярки. Вже чотири роки Чикаґо не бачило нових досягнень своєї Міки, що в цей час чимало картин виставила в інших містах. Тепер ми радо вітатимемо нашу мисткиню з її новими здобутками.

Ця виставка відбудеться від 18-го до 20-го листопада цього року в ґалерії Сеньйорів, 2355 Захід Чикаґо авеню. Відкриватиме виставку промовою мистець Анатолій Коломиєць у п'ятницю, 18-го листопада, о год. 8-ій вечора. Сподіваємось, що Чикаґо людно вітатиме свою рідну мисткиню.

Г. Я.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки та огляди, повинні присилати разом з двома примірниками даного твору до редакції „Свободи" також адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Іван Юрченко

ЧИ ВИ ЧУЄТЕ, ТАТУ?

(Зі спогадів)

Ось вже й півстоліття проминуло, відколи ви, тату, відійшли у засвіт. Та й не самі відійшли, а разом із мільйонами таких самих, вигублених голодом, трудівників на родючій українській землі. Любили ви ту землю й шанували, натрудженими руками дбайливо обробляли свої чотири десятини, бо й родина наша була велика — дітей шестеро треба було нагодувати й одягнути, дочок заміж повіддавати і на мою освіту тягнулися, „як шкурат на вогні", з усіх сил старалися, щоб „син у люди вийшов". Мріяли про спокійну старість, а вона обернулася для вас пеклом пекельним. Довелося усе тяжко запрацьоване віддати, бо силоміць тягнули до того гемонського колгоспу, а там усе прахом ішло. А в селі нашому та й на всій землі українській страшне діялося — розоряли людей, виморювали голодом їх оті московські зайди партійні, разом із нашими місцевими покидьками, які й самі полягли потім голодним трупом після нелюдяної, диявольської роботи. У пам'яті моїй пересуваються картини тих жахливих робіт, бо й моя доля важилася тоді на терезах життя й смерти, висів постійно над головою Дамоклів меч енкаведівської помсти за мою „петлюрівщину".

— Ой, помстяться на тобі, сину, оті чекісти — так було казали ви мені, — та й нам усі добра не ждати, — бачу, що насувається велике лихо на нашу землю.

Передчували ви, тату, те страшне лихо своєю чесною, незрадливою душею. Воно почалося ще у 1927 році, коли у селі Красненькому „вродилася" комуна. Пішов тоді про неї розголос, влада повтягала всіх „комунарів" у кожухи та валянки, мовляв, дивіться, беріть приклад. А за рік та комуна розлетілася — „комунари" побачили, що то „безголов'я" позабирали худобу й реманент і розійшлися по своїх господарствах. Після того „уповноважені", партійні з міста, почали нашвидкоруч організувати СОЗ'и – в кількох селах на нашій Вінниччині вони ледве животіли. Я пам'ятаю, тату, як ви бувало обурювалися, що те забране від господарів знаряддя мокне та іржавіє під відкритим небом, а коні й худоба стоять занедбані без стаєнь та хлівів. Розлючені жінки тоді зібралися й ухвалили позабирати корови та інший товар додому, щоб не погинули. Але це були тільки початки того лихоліття, що його ви передбачали. Вже у 1929 році почався шалений наступ на наше та інші українські села і насильницька колективізація, партійні „уповноважені" з міста приїжджали, гасла порозвішували і на зборах кричали: „Знищити куркуля, як клясу!" А в нас у селі, як ви знаєте, таких „куркулів і не було, а дві трохи заможні родини тоді зразу розорили, вигнали з хат і вночі вивезли на північ, на загибель. В одну хату вселили „незаможника" Анастасія, відомого на все село конокрада і злодія, а він скоро загидив ту хату і довів до руїни.

Трактори вже почали переорювати межі ланів тих наших сусідів, що під тиском і погрозами записалися до колгоспу. Та й зять наш Іван із Тетяною мусіли віддати свої півтори десятин до колгоспу. Ви ж тоді жили в них, бо мати померли, а ви працювати на полі вже не здужали, мали яких 75 років. А в селі нашому, як і скрізь, у той час робилися такі неподобства, що хай Бог боронить, — душили податками „одноосібняків", чи як їх звали „підкуркульників", подвоювали й потроювали той „плян до двору", а за невиконання цілі родини оббирали до нитки, забирали все до зернини, витрушували вузлики з квасолею, кукурудзою, кутею, а квашенину виливали на шлях. Забирали й одяг, а взуття навіть із дітей стягали.

Пригадуєте, як познущалися з сусіда нашого Онанія Люльки? У сільраді збили його до крови, кожух і чоботи стягли і біг він взимку босий у самих полотняних штанях до прокурора, у сусіднє село, шукати „справедливости". А за що? Домагалися, щоб розшив клуню, вкриту почорнілим житнім околотом, обмолотив і „віддав державі два пуди пшениці". Чи не глум? Ой, як же впеклися селянам ті „бригади" з міськими парттисячниками, політкомісарами з НКВД та й з нашими місцевими підлабузниками з комсомольців і „комнезамів". Притягали до тієї ганебної роботи і нас, вчителів, змушували школярів приводити, а „бригади" посилали їх по горищах лазити, вишукувати сушню, гриби, мак і те забирали. Тяжко я переживав оте знущання з наших людей, старався, як міг, стояти в стороні від нього, не зважав і на погрози. Пригадую, тату, що ви називали ті „бригади" розбишаками і таким вони й були, бо по селах лунав стогін і голосіння, лилися потоки сліз нещасних матерів. Вони, ті мучениці-матері, старалися рятувати дітей від голоду, сушили цвіт і листя акації, липи, варили спориш, перетирали голі кукурудзяні качани. Та хіба то був рятунок? Почали пухнути і діти, й дорослі, деякі утікали до міста та й там умирали на брукові.

Мене тоді НКВД щороку шарпало, забирало на допити, садовило на кілька місяців до вінницької в'язниці, знову випускало я повертався до вчительства на деякий час. Справджувалася обіцянка Арона Абрамовича Трасовського, батька Льови — заступника начальника НКВД у Вінниці: „ви пілі нашу кров сразу, а ми будєм піть вашу кров постєпєнно". А ви ж, тату, добре знаєте, що я нічиєї „крови" не пив. Та це не спасло мене в кінці 1932 року від заслання на далеку північ, де вижив тільки чудом, бо навколо росли і вкривалися мохом могили тисяч таких, як я. Ці могили з хрестами потім тракторами зарівнювали із землею, щоб і сліду по них не лишилося.

А хіба ваша доля, тату, була кращою? Коли я повернувся із заслання у 1941 році, то не впізнав рідного села — воно світило пусткою, в руїнах лежала наша церква, стирчали комини зруйнованих хат і скрізь безлюддя, не видно було й знаків життя. Ледве знайшов я сестру Тетяну з чоловіком — вони впали і зомліли, побачивши мене живого. Тоді й довідався я про вашу, тату, сумну долю — не пережили ви того лихоліття заморені голодом, доконав він вас на старість і померли ви в муках тяжких. А ховати не було кому, бо люди, які ще трималися на ногах, не мали сили робити труни, копати могили, а стягали десятки трупів і закопували їх у рові, засипали землею. Вона, та рідна земля, прийняла усіх вас до себе. Ніхто не співав вам „Вічная пам'ять", тільки вітер голосив над братською могилою, — так, як і на півночі голосив і плакав над сотнями тисяч безіменних могил українських мучеників. Не міг я, тату, розшукати й місця, де знайшли ви вічний спокій — не було й сліду братської могили вашої. Не жили вже й ті, що загортали вас землею. А тому простіть мені, що не міг я помолитися там, де ви спочили навіки.

(Закінчення на ст. 3)

Дня 27-го жовтня 1983

До Хвального
Секретаріяту Сьвітового Конгресу Вільних Українців
на руки президента Вш. пана Івана Базарка
Торонто, Канада

Вельмишановні Пані і Панове!

Жаліючи невимовно з приводу деконсолідації організованого українського суспільно-громадського життя в ЗСА після XIII Конгресу, почуваємося до обов'язку повідомити Вас, що теперішні керівні органи Українського Комітету Америки не репрезентують організованого українського громадянства Метрополітальної Філядельфії, Па., на жадному форумі.

Зорганізоване в Українському Конгресовому Комітеті — Української Громади Метрополітальної Філядельфії Інк., українське громадянство з його широким вахлярем різнодіяльностевих чисельних організацій афільйоване з Українською Американською Координаційною Радою Інк. на чолі з д-ром Іваном Флисом і вважає саме цю Раду його репрезентантом на форумі Світового Конгресу Вільних Українців.

За УКК — УГМ Філядельфії:

проф. д-р Петро Стерчо — голова
інж. Михайло Нич — екзекутивний заступник голови
д-р Микола Ценко — заступник голови
д-р Наталія Пазуняк — заступник голови
Уляна Мазуркевич — заступник голови
Ілярій Мазепа — заступник голови
Іван Данківський — заступник голови
Анатоль Прасіцький — заступник голови
Володимир Василащук — заступник голови
Петро Тарнавський — скарбник
Марія Касіян — секретар
д-р Володимир Процюк — секретар
Галина Горасцька — секретар
проф. д-р Богдан Гнатюк - голова Контрольної комісії
проф. д-р Олекса Біланюк — голова Товариського суду

М. Елко кандидує на члена Міської ради Філядельфії



Михайло Елко, (вгорі), союзовець і активний член українсько-американської громади у Філядельфії, кандидує на члена Міської ради того міста від Республіканської партії в 1-му дистрикті. М. Елко підтримує кандидатуру Джана Ігена на посадника.

Чи ви чуєте,...

(Закінчення зі ст. 2)

Але ваші діти, внуки й правнуки, тату, пам'ятають про вас і всіх виморених голодом. Пам'ятає про них і про той жахливий злочин Москви на нашій Україні увесь рід український на вільній землі, хоч і далеко від рідного краю. І не тільки згадує вас, мучеників, а й усьому світові пригадує й розказує про те страхіття, що його приховує нелюдяна влада. Рід український пам'ятає, молиться за вас, не забуває і не забуде. Чи це чує душа ваша несьогосвітня, тату? Не забуде!

НАШЕ ЗМАГАННЯ ЗА ПРАВОПОРЯДОК

(Закінчення зі ст. 3)

КА необхідно, щоби всі організації — члени УККА — взаємно себе шанували й діяли в дусі засад статуту УККА і постанов Конгресів УККА, зокрема, щоб погоджувались у цьому, що Україну поневолює Росія, а не інтернаціональна комуністична партократія, а також, щоб засудили і відкинули методи обвинувачень будь-якої української організації у братовбивствах чи колябораціі з німецькими нацистами, та знеславлювання національних героїв і УПА.

За Екзекутиву УККА:
Ігнат М. Білинський
Екзекутивний заступник президента

інж. Евген Івашків
Секретар

Представники Комітету за Правопорядок в УККА відбули засідання і на ньому оформили своє „становище до становища УККА". Наша відповідь була вислана до УККА, щоб там її одержали ще перед реченцем нашої чергової зустрічі. Наша відповідь звучала:

КОМІТЕТ ЗА ПРАВОПОРЯДОК В УККА

СТАНОВИЩЕ ЕКЗЕКУТИВИ КОМІТЕТУ ЗА ПРАВОПОРЯДОК В УККА

до „Становища Екзекутиви УККА" до пропозицій організацій-членів УККА, які після XIII Конгресу УККА не беруть участи в праці керівних органів УККА, що були передані представникам Екзекутиви УККА під час спільної зустрічі 15 го січня 1983 року в Ню Йорку, датованого 19-го лютого 1983 року.

Насамперед необхідне уточнення:

У „Становищі Екзекутиви УККА", про яке мова (з 19-го лютого 1983 року), написано, що: „Із запропонованих 12-ти точок, що мали б становити **передумову** (підкреслення наше) до ведення розмов, точки 2, 3, 4, 5, 7, і 12 є неспірні". На ділі, Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА подала ці точки, як „пропозиції **процедури** (підкреслення теперішнє) для дальших розмов...", а не як їх передумову. Із цим уточненням Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА приймає до відома „Становище" Екзекутиви УККА відносно згаданих точок.

До інших точок:

До точки 1 („Переговори ведуть представники Екзекутиви УККА і Екзекутиви Комітету за Правопорядок в УККА") у „Становищі Екзекутиви УККА" сказано: Переговори ведуть, як і дотепер, представники Екзекутиви УККА з представниками організацій-членів УККА, що оформились у комітеті за правопорядок в УККА. Екзекутива УККА не може визнати комітету за правопорядок в УККА окремою організацією в системі УККА, бо це суперечило б статутові УККА".

Таким самим порядком Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА не може визнавати теперішніх керівних органів УККА, **отже пропонує залишити взаємне окреслювання себе обом сторонам,** або погодитися на єдино можливий компроміс:

ПРЕДСТАВНИКИ ОРГАНІЗАЦІЙ-ЧЛЕНІВ УККА, З ПРЕДСТАВНИКАМИ ОРГАНІЗАЦІЙ-ЧЛЕНІВ УККА, ЩО ОФОРМИЛИСЬ У КОМІТЕТІ ЗА ПРАВО ПОРЯДОК В УККА.

До точки 6 („В часі розмов їх перебіг буде записувати звукозаписувач і секретарі") у „Становищі Екзекутиви УККА" пропонується: „Хід розмов під час спільних зустрічей будуть записувати секретарі".

Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА, знаючи, що секретарі можуть помилятися (по волі чи по неволі), або забувати, обстоює свою пропозицію, щоб ввесь перебіг розмов був записаний на магнітну стрічку. Тоді, у потребі розсіяння сумнівів чи непорозумінь, треба буде відограти із запису на магнітній стрічці повний текст розмови, щоб перевірити чи справити записки секретарів. Тому Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА повторює свою вимогу, щоб всі переговори були записувані на магнітну стрічку в додатку до ручних записок секретарів.

До точки 8 („На час розмов буде здержана в українській пресі будь-яка полеміка обидвох сторін" (у „Становищі Екзекутиви УККА" пропонується до цього доповнення „...у справах УККА".

Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА не погоджується на таке доповнення-обмеження та ще раз пропонує, щоб вся полеміка була здержана до закінчення переговорів, або залишити обидвом сторонам повну свободу публікувати такі статті і матеріяли, що їх вони вважатимуть чесною дискусією.

До точки 9 („На кожні розмови будуть запрошені представники усіх трьох Церков") у „Становищі Екзекутиви УККА" сказано:

„Переговори в справі полагодження спору в системі УККА є внутрішньою справою організацій — членів УККА, і тільки вони самі можуть цей спір лагодити. Втягування представників Церков у переговори в справі будь-якого громадського спору було б приниженням авторитету Церков, які стоять понад такими справами".

Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА обстоює прийняття обома сторонами цієї своєї ранішої пропозиції участи представників Церков, як принципову справу так з точки зору церковно-релігійної, як і суспільно- громадської. Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА вважає, що наші Церкви були початком організації нашої етнічної української спільноти в Америці, є її основною остоєю сьогодні та найбільшою гарантією її збереження у майбутньому і доказали в минулому та доказують сьогодні, що Бог і Україна є змістом і метою їхнього існування та діяльности. Ми, народ, кажемо, що „Без Бога — ані до порога", у наших церквах молимось-співаємо „Боже, нам єдність подай", то чому в практичному поступуванні мали б ми відмовлятись від допомоги наших Церков у змаганні до цієї єдности. Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА вважає, що нашим християнським і національним обов'язком є просити представників трьох наших Церков на наші розмови в справі привернення єдности в нашій українській громаді. Провідники двох Церков проявили ініціятиву в цій справі, за що ми їм вдячні.

До точки10 („Передумовою до розмов є залишення в складі Секретаріяту СКВУ такого представництва ЗСА, яке було обране на III Конгресі СКВУ") у „Становищі Екзекутиви УККА" сказано:

„Зміна складу делегації УККА до Секретаріяту СКВУ була зумовлена проголошенням у пресі заяв ОДВУ і УНС, що вони не визнають керівних органів УККА, обраних XIII Конгресом УККА, а також встановленим Крайовою Радою УККА принципом, що члени делегації УККА в Секретаріяті СКВУ мають бути членами керівних органів УККА. Щоб дати змогу відбути сесію Секретаріяту СКВУ, Екзекутива УККА запропонувала компроміс, в якому поза складом делегації УККА до Секретаріяту СКВУ, обраним Крайовою Радою УККА, в Секретаріяті СКВУ залишаться до кінця каденції адв. Іван Флис і д-р Богдан Гнатюк, які в УККА були представниками УНС і ОДВУ".

Екзекутива комітету за Правопорядок в УККА звертає увагу на те, що в своїй відповіді Екзекутива УККА не згадує про те, що її згода на залишення в Секретаріяті СКВУ адв. Івана Флиса і д-ра Богдана Гнатюка включає теж вимогу допущення до Секретаріяту СКВУ ще двох представників в особах Стефанії Букшованої та Олекси Калиника. Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА обстоює прийняття її пропозиції, щоб Секретаріят СКВУ залишився в такому особовому складі, який був обраний на III Конгресі СКВУ.

До точки 11 („Першою спільною акцією повинна бути перевірка та зміна статуту УККА, а для цієї цілі мусять бути вибрані та узгіднені статутові комісії") у „Становищі Екзекутиви УККА" сказано:

„Екзекутива УККА погоджується на оформлення **спільної комісії** (підкреслення наше) для обміркування проєкту евентуальних змін статуту УККА. Спільна статутова комісія могла б бути обрана Крайовою Радою УККА після повороту представників організацій, які тепер не співдіють в УККА, до праці в керівних органах УККА".

Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА обстоює свою первісну пропозицію про оформлення статутових комісій, чи спільної статутової комісії, складеної з рівного числа представників обох сторін, яка зладила б проєкт замість статуту УККА, сприємливий для обох сторін. Щойно такі узгіднені пропозиції змін статуту уможливлять спільне скликання чергового Конгресу.

Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА ставить виразну вимогу довести пропоновані переговори обох сторін до остаточного вирішення ще перед 20-им червня 1983 року, щоб для добра української спільноти запевнити Комітетові за Правопорядок в УККА та об'єднаним в ньому організаціям всі права на відповідну репрезентацію у підготовці та на самому IV Конгресі СКВУ.

Просимо дати нам письмову відповідь до 23-го березня, тобто на тиждень перед черговою зустріччю, визначеною на 30-го березня цього року.

Я подав 12 точок процедурального порядку, що були вручені делегації УККА на трьох зустрічах у цій серії розмов між УККА та Комітетом за Правопорядок в УККА. Я також подав дослівне „Становище Екзекутиви УККА" до цих 12 точок та „Становище Екзекутиви Комітету за Правопорядок в УККА" до того „Становища Екзекутиви УККА".

Треба тямити, що ті 12 пунктів, що їх запропонував комітет за Правопорядок в УККА, були процедуральної, а не основної натури. Ці пункти мали — в нашій опінії — гарантувати, що наші переговори будуть продовжуватися аж до їх успішного завершення. Наша делегація, мавши вже раніший досвід у переговорах з представниками УККА, була впевнена, що і в наших теперішніх розмовах раніше чи пізніше дійде до нікуди. Треба було когось, хто мав би повновласть переламати „мертву точку" та вирішити за нас питання, щоб ми могли перейти до чергової справи. Представник духовенства на це найкраще надавався б. Тому то Комітет за Правопорядок в УККА обстоював свою вимогу, щоб просити духовенство перебрати рішальну ролю в цих наших переговорах про замирення. Фракція Визвольного Фронту під жадним оглядом цього не хотіла.

У цій серії нарад було три зустрічі і всі вони відбулися в Українському Інституті Америки в днях 15-го січня, 25-го лютого і 30-го березня вже цього 1983 року.

На цих нарадах поновно ствержувано, піддержувано та повторювано всі ці аргументи, що вже були видвигнені обома сторонами на попередніх зустрічах.

Юрій Солтис звернув увагу представників УККА на те, що Комітет за Правопорядок в УККА цим разом не видвигає жадних основних справ, а тільки виключно процедуральні. Тепер нам треба вирішити, як ми обговорюватимемо основні справи в нашій дискусії.

Ігнат Білинський і Євген Івашків перестерігали перед страшними наслідками, якщо ми не поступатимемо так, щоб досягнути замирення в нашій громаді. Вони обстоював думку, що ми можемо перемогти наші суперечності без втручання Церков.

Я висловив свою думку, що без активної участи представників наших Церков у наших дискусіях важко було б собі уявити привернення миру і єдности в нашій українській громаді.

Д-р Богдан Шебунчак вважав, що коли б ми ще й теперішні розмови припинили без досягнення громадського замирення і єдности, то українці Америки нас „укаменують", обстоюючи, що „ми всі повинні керуватися тільки добром громади".

Ігнат Білинський був байдужий. Якщо ми (Комітет за Правопорядок) бажаємо собі арбітражу із представниками духовенства як арбітрами, то це не є сприємливе для представників УККА. І якщо наміром цих переговорів є зформування нової центральної організації, то це також не є сприємливе для УККА.

Представники Комітету за Правопорядок в УККА бажали представників духовенства за арбітрів із уже поданих у цьому звіті причин. Комітет за Правопорядок в УККА не хотів формувати нову організацію, але він бажав за згодою обох опозиційних сторін схвалити ряд статутових постанов, які привернули б в УККА владу справжньої демократичної більшости та взяли УККА з рук штучної більшости, створеної виключно з метою перебрати в свої руки контролю над УККА.

Репрезентанти УККА намагалися поменшити важливість участи духовенства у цій „громадській сварці", мовляв, Церкви є понад громадськими суперечностями і їх не треба вмішувати в ці суперечності.

Ігнат Білинський намагався довести, щоб ми перейшли до справи оформлення статутової комісії. Але ми обстоювали, щоб насамперед вирішити справу участи духовенства в наших дискусіях в характері арбітрів. Відповідь УККА була виразна і недвозначна: НІ!

Ігнат Білинський завжди перший видвигав будь-яку справу. Він завжди був проти полеміки, але і завжди перший висловлював свою думку. Він був проти „провокативних" статтей і редакційних у „Свободі". Він був проти оформлення очолюваного д-ром Петром Стерчом Меморіяльного комітету в Бавнд Бруку.

Не маючи успіху у своїй іншій аргументації, представники УККА завжди покладалися на становище, мовляв: „Це проти статуту УККА, який нас усіх зобов'язує". В нашій опінії це був цілком безпідставний аргумент після усіх тих порушень статуту УККА, що їх допустився Визвольний Фронт у підготові та веденні XIII Конгресу. З другого боку, представники УККА вкладали слова в наші уста. Чи представники УККА очікували, що Комітет за Правопорядок в УККА вважатиме за потрібне в'язатися тим статутом УККА, що його так потворно порушували ті, які перебрали контролю над УККА на безславному XIII Конгресі? Головніші з цих порушень були вже згадані в цьому звіті при іншій нагоді.

На нашій зустрічі 30-го березня 1983 року, здаючи собі справу, що продовжування цієї зустрічі є зайве і безплідне, ми розійшлися в переконанні, що чергова зустріч уже не буде скликана. Головною причиною нашої невдачі у цих розмовах було наше обстоювання, щоби в наших розмовах про замирення брали участь представники духовенства. Безпідставною причиною, яку подавала група УККА відносно відмови від участи духовенства в наших розмовах було, що „включення Церков в будь-яку справу, що є предметом громадської суперечки, було б рівнозначне із пониженням авторитету Церков, що стоять понад такими суперечками". А може представники УККА не були певні щодо праведности їхньої справи та побоювались можливого негативного вироку, що його видало б духовенство?!

(В наступному тижні: Зусилля інших осіб і організацій відносно громадського замирення; Кореспонденція зі СКВУ, КУК; Оформлення Української Американської Координаційної Ради; Закінчення).

БІЛИЙ ДІМ ПОВІДОМИВ у середу, 2-го листопада, про „два обмежені кроки", під якими розуміється послаблення деяких економічних санкцій проти Польщі, які були введені після встановлення військового стану в Польщі 13-го грудня 1981 року. Одночасно Білий Дім виступив з різким обвинуваченням проти польського військового режиму за постійне порушування прав людини в цій країні. Офіційні особи сказали, що повідомлення про послаблення санкцій було затримане на кілька днів з огляду на протест американських профспілок. Речник Білого Дому Леррі Спікс заявив, що „обмежені кроки" були зроблені у відповідь „на дуже скромні покращання прав людини в Польщі".

ПОДЯКА

Дня 12-го серпня 1983 р. відійшла у Вічність наша Найдорожча ТЕТА

бл. п.

ОЛЬГА БАРАН

з Кульматицьких

Цією дорогою бажаємо скласти найщирішу подяку о. Себастіянові Шевчукові з парохії св. Юра в Ню Йорку за участь в усіх похоронних відправах в церкві та при гробі Покійної. Не менша дяка від нас братові Емілієві, ЧСВВ за його поміч у цих відправах.

Дякуємо Родині, Приятелям та Знайомим, що відвідували Покійну в шпиталях. Особливо дякуємо д-рові Остапові Баранові, шваґрові Покійної, що з особливою опікою клопотався коло Покійної. А також особлива дяка від нас нашим кузинам Михайлові і Михасі Баран за їхні відвідини Покійної у шпиталі.

Особливу та щиру подяку складаємо пані Ірені Залуцькій, що все і у всім була нам допоміжною та підпорою у тяжких для нас хвилинах.

Сердечна дяка усім Рідним, Приятелям, Знайомим та усім Людям Доброї Волі за те, що вшанували Покійну своєю участю в похоронах, в тризні чи жертвами Служб Божих, квітами чи датками на добродійні цілі, та за вислови співчуття нам особисто, телефонічно чи листовно — хай Господь їх за це винагородить.

Ми невимовно вдячні пані Вірі Шуль, що при домовині вшанувала Покійну прапором Союзу Українок Америки, організації, що все була дуже близькою серцю Покійної.

Служби Божі за упокій Покійної жертвували: родина М. Баран, род. д-р О. Баран, род. С. Барна, род. Л. Гуменюк, А. Ярема, Н. Канюґа, А. Кіршак, І. Косоновська, В. Кульматицький, род. Марущак, А. Секрета, І. Сендецька, род. В. Сєрант, род. Стахів, род. З. Ушак, Ґ. Шільдс.

На тризні в пам'ять Покійної на Пресовий Фонд „Нашого Життя" зложили:

Михайло і Михася Баран	$50.00
Ірина Залуцька з родиною	25.00
Стефанія Гуменюк	10.00
Леся Ґой	10.00
Марії Даниш	10.00
Ганя Сєрант	10.00
Іванна Косоновська	10.00
Ірена Сендецька	5.00

Доповнюючи повищі грошові пожертви, складаємо на нев'янучий вінок в пам'ять Покійної:

На Пресовий Фонд „Нашого Життя"	$100.00
На Українську Католицьку Церкву в Арґентині (парох о. Юрій Мельничин)	100.00

Ще раз, нехай Всевишній винагородить Вас щедро усіми ласками, а душу Покійної вічним щастям у Царстві Небеснім.

СТЕФАНІЯ СЄРАНТ з родиною

У ТРЕТЮ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Дорогого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДЯ

св. п. інж.

Володимира Богачевського

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в суботу, 5-го листопада 1983 р., в ранніх годинах в УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКВАХ:

Люрд, Франція; Рим, Італія; Торонто, Канада

Просимо Родину, розкинену по Америці і Канаді помолитися разом з нами.

Дружина — ТЕТЯНА БОГАЧЕВСЬКА
Діти:
ЮРІЙ з дружиною РОМОЮ
ОЛЕГ з дружиною МИРОСЛАВОЮ
ОЛЕНКА з мужем ВОЛОДИМИРОМ БАЧИНСЬКИМ
Внуки:
АННА І БОРИС
АНДРІЙ І НАДЯ
МАЯ І НІНА

КРАЇНИ ПІВДЕННОЇ Африки на зустрічі в столиці Мозамбіку Мопуту з питань інформації видали спільну заяву в середу, 2-го листопада, яка остерігає чужоземних кореспондентів, що їх будуть вважати за ворогів, якщо вони прибудуть до Анголі з військами Південної Африки або з ангольськими повстанцями. Країни, які підписали цю заяву були Анголя, Мозамбік, Танзанія, Замбія і Зімбабве.



ків, білорусинів, литовців, жидів, лотишів, естонців, словаків та мадярів.

Рішено також, що на Конгрес слід запросити представників тих країн, в яких живуть українці і представники яких будуть брати участь в Конгресі.

Дискутовано ряд інших справ, як особливе прийняття делегатів з Південної Америки, Австралії, Европи, як спеціяльних конвенційних делегатів, запрошення почесних гостей, жалобні Богослуження в пам'ять жертв штучного голоду в Україні тощо. На думку присутнього Леоніда Філя, тією справою займеться місцевий Відділ КУК.

Рішено також видати спеціяльний памфлет в англійській мові про Україну та про працю і завдання СКВУ.

Маніфестація

В неділю, 4-го грудня, відбудеться Жалобна Маніфестація у пам'ять знищених московським голодомором 7-ми мільйонів українців в роках 1932-33. В програмі буде Соборна Панахида з участю представників-ієрархів українських Церков. У спеціяльному Апелі виступлять молодечі організації: Пласт, СУМ, МУНО, ОДУМ, СУМК, УКЮ, Летунські кадети та представництва комбатантських організацій.

Відбулися наради...

(Закінчення зі стор. 1)

З промовами виступлять представники канадського уряду, Степан Терлецький, перший українець — член британського парляменту; Браєн Молроні та новообраний президент СКВУ. Буде відчитання Маніфесту ІУ Конгресу СКВУ.

У мистецьку програму входять виступи збірного хору Торонто під проводом диригента Зиновія Лавришина та зібрані ансамблі молодих бандуристів під проводом маестра Григорія Китастого.

Програма самого ІУ Конгресу СКВУ з усіма подробицями буде видрукована та залучена з усіма додатками до течок делегатів. Реєстрація в сумі 75 дол. (канадських) або 65 американських включає оплату за три полуденки та бенкет у суботу увечері.

Про справи Організаційної комісії ІУ Конгресу звітував її голова В. Кирилюк.

Після обговорення різних аспектів підготови ІУ Конгресу звітували також наступні особи: за Комісію реєстраційну — Б. Долішний; Фінансову — Ф. Мартинюк; Бенкетову — Л. Філь; Імпрезову — М. Кушпета; Пресово-інформаційну — В. Душник.

В нарадах, крім згаданих, взяли участь наступні особи: інж. Василь Безхлібник, о. митрат Іван Сиротинський, Олександра Ковальська, Стефанія Савчук, д-р Юрій Данилів, Марія Підкович, Ірина Вжесневська і д-р Петро Глібович.

У четвер по полудні мгр І. Базарко, мав інтев'ю на українській телевізійній програмі в Торонто, під час якої він коротко з'ясував цілі і завдання СКВУ та закликав українську громаду до всебічної підтримки СКВУ та до численної участи в бенкеті та в недільній Маніфестації.

ХУІІ Пленарна Сесія Секретаріяту СКВУ відбудеться в середу в 10-ій годині ранку, а відкриття Конгресу в середу, в год. 7:30 вечора.

Для нарад комісій і рад СКВУ є зарезервовані кімнати, але вони мусять повідомити Організаційну комісію про те чи та коли матимуть свої засідання, щоб Комісія могла їм ці кімнати тримати до диспозиції.

Реєстраційне належить вплатити разом з пересилкою. реєстраційних листів. Згідно з постановою ХУІ Пленарної Сесії, крайові організації висилають по 3 делегати, міжкрайові — по 5 делегатів, центральні репрезентації — по 20 делегатів, УПЦерква — 20 делегатів, УКЦерква — 20 делегатів, Українські Баптисти та Євангелики — 10 делегатів. Реєструватися і опісля брати участь у ІУ Конгресі СКВУ можуть тільки ті члени СКВУ, які вирівняють свої членські вкладки за рік 1983 включно.

На першому Конгресі СКВУ, що відбувся в Ню Йорку в днях 12-19-го листопада 1967 року, взяло участь 1,003 делегатів.

На другому Конгресі, що відбувся в Торонто, в днях 9-12-го листопада 1973 року взяло участь 433 делегати. На третьому Конгресі, що відбувся в Ню Йорку, в днях 23-26-го листопада 1978 року, було 507 делегатів. На четвертий Конгрес вже зголосилось біля 300 делегатів, які мусять перейти верифікацію.

Перед СКВУ стоять такі основні завдання:

1 Зберігати українську ідентичність у всіх її проявах: релігійних, національних і культурних у вільних країнах поселення.

2 Зберігати нерозривний зв'язок з Україною.

3 Шукати всіх засобів до визволення України з московсько-большевицького уярмлення.

Українські Демократи Філядельфії підтримують вибір В. Ґуда



На фото (зліва): кандидат на президента сен. Джан Ґлен, проф. д-р Петро Стерчо, кандидат на посадника Вислон Ґуд і Володимир Василащук. У задньому ряді: Василь Геник, Володимир Бабич і Дмитро Ткачук.

Філядельфія, Па. — В часі відвідин сен. Джана Ґлена, який кандидує на президента ЗСА, у Філядельфії, в четвер, 27-го жовтня ц.р., представники Української Американської Демократичної Організації мали зустріч з ним і з демократичним кандидатом на посадника на посадника Філядельфії Вилсоном Ґудом. Зустріч відбулася в головній квартирі кампанії В. Ґуда.

В зустрічі з сен. Ґленом і Ґудом взяли участь: Володимир Василащук, голова Української Американської Демократичної Організації Метрополітальної Філядельфії, проф. д-р Петро Стерчо, почесний голова, та члени керівництва Василь Геник, Володимир Бабич і його дружина Оксана, Дмитро Ткачук, інж. Михайло Нич, мгр Уляна Мазуркевич і Осип Коновал.

При цій нагоді організовані українські демократи Філядельфії проголосили свою підтримку для вибору В. Ґуда на посадника Філядельфії.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЮ БРАТА
ФЕДОРА ҐУЛИЧА,
який виїхав до Німеччини 1939 року. Хто знав би про його долю, прошу повідомити:
JOHN GULYCZ
6308 Lilac Place
Sarasota, Fla. 33581

HELP WANTED

Пошукую ЖІНКУ до домашньої праці, від понеділка до п'ятниці. Платня за домовленням. Тел. кожного дня від 6-10 веч.
Ч. (201) 376-4195

ЕДМОНТОН МАЄ ПАМ'ЯТНИК

(Закінчення зі ст. 1)

ло життя, яке прорізане й вивихнене по вертикальній осі. На лицевій стороні — простягнені руки, що сягають за хлібом, який відібрано від тих, а він, той хліб, у першій черзі належався їм — українським хліборобам. На п'єдесталі вияснюючі написи українською, англійською та французькою мовами; також цитата із „Пекла" в „Божественній комедії" Данте: Я підхопивсь, і стисла горя глиба. Бо плакали вві сні мої малі. Також ув'язнені, й просили хліба.

У неділю, 23-го жовтня, відбулося відслонення й посвячення пам'ятника. Відслонювали його від федерального уряду Канади міністер оборони Жан -Жак Бле, від провінційного уряду — прем'єр Альберти Пітер Логід, від міського уряду — посадник Лаврентій Дікур, та президент крайової екзекутиви Комітету Українців Канади — Іван Новосад. Опісля відбулося посвячення пам'ятника та Панахида за мільйони жертв Великого голоду, які відслужили Архиєпископ Борис, Владика Західньої епархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, та Єпископи Ніл і Димитрій, Владики Едмонтону та Альберти Української Католицької Церкви, при співучасті духовенства обидвох Церков. З ними також молилися Джозеф МекНілл, римо-католицький Архиєпископ Едмонтону, та рабин Аківа Манн.

Привіт від федеральної ради міністрів, зокрема від прем'єра П'єра Трудо, відчитав міністер оборони Жан-Жак Бле. Перші речення своєї промови він відчитав по-українськи. З відповідними промовами виступали також прем'єр П. Логід та посадник Л. Дікур. На трибуні були присутні посли федерального парляменту, міністри та посли провінційного парляменту, і міські алдермени й шкільні ради. Серед достойних гостей був також генеральний консул ЗСА в Калгарі Дейвид Шварц, який колись був на цій самій посаді в Києві. Представниками Альбертського університету були канцлер Петро Саварин та президент Маєр Горовіц. Промову про Великий голод, штучно створений большевицькою Москвою, відчитав д-р Богдан Кравченко, науковий співробітник цього університету.

Свою солідарність з українцями висловили організованою присутністю представники греків, жидів, індійців, ірляндців, італійців, корейців, латвійців, ливанців, мадярів, метисів, поляків і хорватів.

Після відслонення пам'ятника тисячі присутніх рушили на „голодний обід", що складався з юшки, хліба та соли — того, чого був позбавлений 50 років тому український нарід. На цьому „голодному обіді" змістовну промову виголосив М. Горовіц, президент Альбертського університету.

Цього дня Едмонтон сказав, що „ніхто не забутий, ніщо не забуто".